

LBRIS

We know
books

Alessandro Robecchi

NU E UN CÂNTEC DE DRAGOSTE

CUPRINS

Zero	5
Unu	6
Doi	9
Trei	19
Patru	27
Cinci	34
Şase	44
Şapte	46
Opt	53
Nouă	55
Zece	62
Unsprezece	66
Doisprezece	72
Treisprezece	74
Paisprezece	80
Cincisprezece	85
Şaisprezece	87
Şaptesprezece	95
Optsprezece	103
Nouăsprezece	108
Douăzeci	109
Douăzeci şi unu	113
Douăzeci şi doi	115

Douăzeci și trei	122
Douăzeci și patru	126
Douăzeci și cinci	132
Douăzeci și șase	145
Douăzeci și șapte	146
Douăzeci și opt	153
Douăzeci și nouă	156
Treizeci	162
Treizeci și unu	169
Treizeci și doi	174
Treizeci și trei	182
Treizeci și patru	183
Treizeci și cinci	186
Treizeci și șase	190
Treizeci și șapte	198
Treizeci și opt	202
Treizeci și nouă	210
Patruzeci	216
Patruzeci și unu	219
Patruzeci și doi	222
Patruzeci și trei	224
Patruzeci și patru	227
Patruzeci și cinci	228
Patruzeci și șase	231
Patruzeci și șapte	232
Patruzeci și opt	236
Patruzeci și nouă	241

Cincizeci	245
Cincizeci și unu	249
Cincizeci și doi	251
Cincizeci și trei	257
Generic	263

*I know it was all a big joke
Whatever it was about.
Someday maybe
I'll remember to forget.¹*

(Bob Dylan, Tight connection to my heart)

Zero

Cea mai apropiată clinică de urgențe e pe strada Crivelli, la spitalul Gaetano Pini, o știu toți milanezii care au alunecat pe gheață ori și-au rupt lăbuțele dintr-un motiv sau altul. De acolo, din bulevardul Tibaldi, se ajunge cam în cinci minute, dar oricum au înțeles toți că nu e grabă.

Așa că ambulanța merge încet, nu dă drumul la sirenă, sigur că nu, doar la luminile albastre care clipesc mai degrabă pentru ceață.

Apoi șoferul le stinge în timp ce coboară rampa de acces a spitalului, și doi tipi în halate albe apar pe ușa de la primiri urgențe.

Unul își aprinde o țigară.

Celălalt îi face un semn fetei care coboară din ambulanță de pe partea pasagerului. Medic de urgențe, voluntar activ. Drăguță.

O întrebare mută. Ea clatină din cap.

Cu gesturi obișnuite, standard, aproape mecanice, dau jos targa. E acoperită cu un cearșaf.

Duc înăuntru căruciorul, împingându-l ca la super-market. Doctorița tânără cu salopetă portocalie, în spatele tipului cu halat alb. Celălalt doctor își stinge țigara cu pantoful și trage o dușcă de ceață milaneză.

Tocmai a trecut de ora unu.

Cum dracu conduc, oamenii ăștia.

Și el mai are până la șase.

Enervant.

---

¹ „Știu că totul a fost o glumă uriașă/Dar orice va fi fost/Poate într-o zi/Îmi voi aminti să uit.” (trad. G.D.)

Unu

Marino Righi stă într-un un fotoliu de catifea roșie. Fotoliu nepotrivit, un obiect care nu pare la locul lui într-o cameră elegantă cu design nordic, lemn de culoare deschisă, tonuri neutre, perdele bej. Până și tablourile de pe pereți au culori delicate, nimic îndrăzneț, nimic ieșit în evidență. Totul ton pe ton, adică.

Fotoliul însă, roșu aprins.

Găsiți intrusul.

Marino Righi s-a așezat acolo fără să se gândească – la ce se putea gândi? – când bărbatul a intrat în casă și i-a spus:

— Să ne facem comozi, trebuie să vorbim.

De ce l-a lăsat să intre? Acum se gândește și nu știe ce să-și răspundă. Ba știe.

Pentru că se simte vinovat, pentru că știe că îi datorează ceva, chiar dacă explicațiile au fost date deja, scuzele găsite, alibiurile folosite, discuțiile epuizate.

Dar acum totul e altfel.

Pentru că celălalt, imediat ce a intrat, și-a băgat o mână în buzunar, apoi a scos-o imediat. Iar în mână avea un mic pistol cromat, îndreptat către el.

Marino Righi, mai mult uluit decât speriat, a dat înapoi către sufragerie, a luat loc în fotoliul lui, un gest normal. Celălalt s-a așezat în fața lui, pe marginea unui divan de culoare crem, puțin mai la stânga pentru că exact în fața fotoliului e amplasat un televizor cu plasmă cu diagonală mare, deschis fără sonor, un fel de cinema, îți vine să te întrebi când trece vânzătorul cu popcorn.

Un bărbat bondoc, nu tocmai gras, dar mai scund decât ar fi trebuit să fie pentru canoanele estetice moderne. O pălărie prea largă pentru el, care îi cade pe ochi, un nas important și o gură care pare și ea grasă. Nu e un tip frumos și totuși, chiar așa îndesat, are o grație a lui. O geacă de culoare închisă, umflată, îl face și mai solid și mai lat. Pistolul în mâna dreaptă, care nu tremură deloc.

— Trebuie să vorbim, repetă.

Dar apoi, însă, nu spune nimic.

Întinde brațul drept până când țeava pistolului ajunge la treizeci de centimetri de fruntea lui Marino Righi. Și apasă pe trăgaci.

Bum. Apoi tăcere.

Acum petele care nu se asortează cu explozia de alb și bej și nuanțe pastel sunt două: fotoliul roșu și cerculețul pe care Marino Righi îl are în mijlocul frunții, din care curge lent un minuscul fir de sânge, roșu și el.

Un proiectil de calibrul 22 nu e foarte rapid, nici devastant, dar asta nu ajută, dimpotrivă. Când intră, și-a făcut deja treaba în cea mai mare parte. Și, dacă nu găsește un loc moale prin care să iasă, ricoșează de câteva zeci de ori printre oasele craniului ca o minge de *flipper* printre obstacole.

Puncte speciale, luminițe și tot restul, dar nu se câștigă nimic.

Omulețul masiv culege cartușul de pe jos, îl învelește într-o batistă albă pe care o pune în buzunarul de la pantaloni. Nu se grăbește, face totul foarte calm, metodic și precis.

Poartă mănuși. Latex sau bumbac alb, strâmte, greu de tras pe mâini.

Dispare în celelalte camere, găsește biroul, se așază la masă. Nu știe ce să caute și, într-adevăr, nici nu caută. Se limitează să arunce o privire, fără să facă dezordine.

Deschide sertarele, le închide la loc. Deschide un dosărel albastru, citește o foaie, distrat. Apoi devine imediat mai atent și, pentru prima dată de când a sunat la ușă, se încruntă, face ochii mari.

Recitește.

Mai citește o dată.

Îndoaie foaia în patru, cu precizie, și o pune în buzunarul interior de la geacă.

Milano nu e un oraș pe care să-l privești de la înălțimea unui om. Pentru a-l înțelege cu adevărat, trebuie să te uiți în jos, unde demisolurile se umplu de oameni, depozite, muncitori, reparatori de poșete, spălători de covoare, operatori de date informatice, meșteșugari refugiați în beciurile blocurilor pentru că magazinul costa prea mult, sau chioșcul a fost luat de bancă, sau angajații sunt doar doi, din douăzeci câți am avut, dacă ați ști, doamnă.

Sau trebuie să privești în sus, unde blocurile de la începutul secolului al XX-lea au crescut ca prin levitație, cu supraînălțări, prelungiri verticale. Podurile de deasupra etajului al patrulea au devenit baza

pentru al cincilea, al șaselea, uneori pentru mansardă. Protuberanțe aproape întotdeauna absurde, orori arhitectonice care par lipite acolo fără stil, fără eleganță. Unele mai reușite ca altele. Unele cu balcon și priveliște deloc urâtă, ca asta.

Aici, cartierul Navigli², acolo, restul lumii.

Omulețul întârzie un moment lângă fereastră. Nori.

Apoi se întoarce în sufragerie.

Marino Righi pare că îl privește indiferent.

Indiferent e puțin spus.

O picătură roșie a ajuns pe gulerul cămășii, trecând prin stânga nasului, înconjurând buzele, coborând încetisor de pe bărbie.

Omulețul se pune pe treabă. Metodic, liniștit.

Zece minute.

Apoi își strânge instrumentele.

Apoi stinge lumina.

Apoi iese trăgând ușa după el, închizând acolo odată cu zgomotul încuietorii televizorul aprins fără sunet, mansarda care privește cartierul Navigli și un vas cu cuburi de gheață luat din congelator și lăsat pe jumătate gol pe masa din bucătărie.

Și pe Marino Righi așezat în fotoliul lui.

În lift, își scoate mănușile, apasă butonul de parter folosind una din articulațiile degetului arătător, ajunge la ușa blocului și iese în stradă.

O mașină pornește motorul. Un Peugeot nici nou, nici vechi, gri cenușiu.

Omulețul urcă pe locul pasagerului.

— Gata?

— Gata.

— Probleme?

— Nu.

— Ai găsit ceva?

— Poate. O să vedem.

Și asta e tot, nimeni nu mai vorbește.

² Cartier de lux din centrul orașului Milano. (n. trad.)

Doi

— Ești un dobitoc.

— Apreciez epitetul.

— Serios, nu sunt lucruri care se aruncă pe geam. Acum oferă douăzeci și cinci. Douăzeci și cinci de mii pe episod. Treizeci și opt de episoade pe an. Cine știe pe câți ani. Dacă vrei, îți fac niște calcule.

— Nu

— Plus tot restul. Venituri, publicații, tot ce va urma. Va fi de ajuns să îți pui numele pe ceva pentru a face bani. Un program de. După o idee de. Sponsor. Drepturi. Știi cum funcționează.

— Nu.

— Nu îmi dau seama dacă problema e prețul..., dar mai mult de atât e greu... și pentru ei..., sau dacă ești pe bune dobitoc.

Face o pauză de o secundă. Iar apoi:

— Chiar nu înțeleg, un suspin, de data asta.

Pe scurt, nu înțelege. Ideea e clară.

Și totuși știe. Era și ea. A văzut. A auzit. A asistat cu bilet în rândul întâi, de lux, coca-cola în mână, gata să aplaude. Mai mult decât o simplă spectatoare. El, Carlo Monterossi, care stă în fața ei cu aerul cuiva care ar vrea să fie în altă parte, el este clovnul, dar și ea lucrează la circ.

— Nu te-ai băga într-un butoi cu rahat pentru douăzeci și cinci de mii de euro, spune el.

— Ești sigur?... E drept că ar trebui un butoi cam mare, râde ea.

Un râs răgușit, ceva între un posibil tunet la începutul unei furtuni și răgetul unei femele de puma care își apără puii. Doi sâni enormi dansează ca pepenii la cutremur pe o masă, ridurile de pe gât se întind ca cele ale unei iguane gigantice din Borneo în timpul cinei. Colierul de perle urmează mișcarea săltăreață și clincăne.

Ea e Katia Sironi, nici mai mult nici mai puțin.

Katia Sironi e impresarul acestui Monterossi, care stă acolo. Se ocupă de afacerile lui, încasează cincisprezece la sută din cifre pe care el, fără ea, nu ar reuși să le obțină nici măcar jefuind bănci; cântărește,

aproximativ, cât Tyson cu Foreman³ în brațe și are acel simț al umorului subtil pe care l-ai putea găsi într-o sală de biliard din Brianza⁴ rurală, dar ceva mai neșlefuit.

Un monument impresionant de carne umană, înfășurat într-un fel de tunică neagră, colier, cercei mari, machiaj ceva mai puternic decât e permis, țigară aprinsă, voce răgușită, privire inteligentă din spatele unui birou în stil SanSiro⁵-Babilonian, gol și lucios, din lemn roșu, probabil cires, atât de mare încât ar putea ateriza un Tupolev pe el.

Despre Katia Sironi, Monterossi știe tot ce e de știut, de la piept în sus.

Și ar jura că îi ajunge.

E ok. Îi place. Într-un fel, îi datorează mult.

Așadar, e rândul lui să suspine:

— Nu.

Ea închide ochii și își lipește vârfulurile degetelor. Trage aer în piept cu zgomotul cu care se izbesc valurile de stânci, cele careucid surferii, vai de ei. Apoi vorbește mecanic, fără inflexiuni, tip prognoza pentru navigație, vânt de la sud sud-est, mare agitată sau foarte agitată...

Astfel:

— Fac rezumatul pentru surzi. Tu ai o idee. Nu e vorba de penicilină, dar se poate vinde. Eu o vând. Se face cu ea un program de televiziune care merge foarte bine în primul an. Care în al doilea an devine un fel de caz național, și datorită unor lovituri norocoase care vor rămâne în istoria atât a televiziunii cât și a loviturilor norocoase. Acum e pe punctul de a începe al treilea an, te acoperă de aur, te imploră în genunchi, te vor cu orice preț, ceva ce nu s-a mai văzut. Iar tu, contrar oricărei logici, te travestești în umanist fin, sensibil, cult, corect politic, nobil la suflet și foarte, foarte imbecil, și îi trimiți la plimbare. Spunând: „nu vreau să am de a face cu rahatul ăla”. E rahatul tău, Carlo, nu e cazul să fii mofturos. Zic bine?

Aici el ar trebui să spună un alt „nu”.

Pentru că nu, nu zice bine. Nu a fost așa.

3 Mike Tyson și George Foreman, boxeri americani de categorie grea. (n. trad.)

4 Regiune geografică și culturală la poalele Alpilor, în apropiere de Milano. (n. trad.)

5 Cartier din Milano în care se află și stadionul „Giuseppe Meazza”. (n. trad.)

Știe el cum a fost.

Crazy Love – așa se numește butoiul cu rahat – s-a născut într-adevăr dintr-o idee mică, mică.

O sclipire, o senzație.

De fapt, un joculeț.

Cum ar fi, și-a spus într-o seară, dacă industria bârfei mondiale s-ar concentra asupra lumii reale, asupra locuitorilor obișnuiți ai țării, asupra a ceea ce ne încăpățânăm să numim „oameni normali”? Dacă flash-ul unui paparazzo ar face să se lărgească de uimire și deziluzie, nu pupilele starletelor surprinse cu actorul căsătorit, sau cu industriașul bogat, sau cu fotbalistul, sau cu amantul de moment al unor celebrități temporar aclamate pe câte un covor roșu, ci ar surprinde între umbre pe sora Marisa, angajată la Casa de Pensii. Și pe colegul ei Marzio, patruzeci și șapte de ani, șef de birou cu aspirații de avansare, vilă la Fregene⁶, șampanie la rece pentru ocazie.

Cum este, pe scurt, iubirea în vremea celui de-al treisprezecelea salariu, a ratei de plătit, a bonului de reduceri la supermarket, dacă e povestită așa cum sunt povestite iubirile iahturilor, ale stațiunilor de golf and polo, ale apartamentelor de la hotelul George V⁷.

— *Regarde, ma chérie. Cette ville étonnante, Paris, est à toi!*⁸

— Uite cum se luminează Latina⁹ noaptea! Nu-i mișto?! Și scoate-ți jacheta asta, hai că e cald!

O idioțenie, până la urmă.

Un joc apărut ca un râgâit într-o seară plicticoasă, după ce s-au terminat toate bârfele, cu farfuriile murdare de la cină clădite pe masa din bucătărie și prietenii pe punctul de plecare – s-a făcut târziu, noi ne ducem, da, Carlo?

Iată. Apoi, ca întotdeauna când se construiește o intrigă, a venit și broderia. Aproape singură.

Să-i urmărești, să-i înțelegi, să-i descrii. Să-i fotografiezi fără să știe și să-i pui în pagină ca în revistele populare. Să-i inviți să povestească.

6 Stațiune la mare, aproape de Roma, frecventată de regizori și actori celebri. (n. trad.)

7 Hotel celebru din Paris. (n. trad.)

8 În limba franceză: „Privește, draga mea. Parisul, acest oraș uimitor, este al tău!” (n. trad.)

9 Oraș în Italia centrală, aproape de mare și de Roma. (n. trad.)

Ei, soții neștiutori de acasă, soțiile înconștiente, colegii complici sau invidioși, amintirile, istoriile, strofele urâte de la cântecele urâte pe care și le-au declamat – toate surorile Marisa și șefii de birou Marzio ai nemulțumirii noastre – pe bancheta din spate a Golfului, în fața blocului ei, sau al lui. Ce e după cortină, dramele, disprețul, minciunile, iluziile, subterfugiile, pasiunile.

Acea evadare nedomolită și în același timp banală, și în același timp disperată, și în același timp revigorantă, evadare din propria viață pentru a-și face alte vieți în format fotocopie, pentru a se preface că își fac altele.

Pentru a-și crea iluzia că pot scăpa de șeful care face avansuri sau de nota de plată a dentistului lui Giggino – punem aparatul ăsta, domnu’? –, de sfertul de oră de sex pe săptămână, făcut din datorie așteptând să se rărească la două săptămâni, apoi la o lună, apoi gata, hai, Mario, la vârsta noastră!

Iubirea, într-un cuvânt, a oamenilor care nu sunt nici buni, nici cuminiți ai Nației.

– E o idee idioată, spusese Katia Sironi.

Apoi trăsesse două tone de aer în piept, în felul ei, tip foarte de la Italsider¹⁰, și își luase zborul:

– Atât de idioată, încât ar putea să le placă. Chiar să le placă mult. Lasă-mă să lucrez puțin. Trimite-mi totul scris, așa cum mi-ai spus mie. Puțin mai pompos, nu trebuie să te învăț șmecheriile. Transformă rahatul ăsta într-o ciocolată cu ambalaj auriu și încercăm să-l vindem.

Îl vânduse.

Bine.

Foarte bine.

Acolo unde Carlo văzuse ideea chinuitoare a ineluctabilității și, în același timp, a inutilității profunde a iubirii, ea văzuse publicitate la detergenți și cifre de audiență. Acolo unde el văzuse mici doamne Bovary de provincie și contabili în căutarea timpului pierdut, ea văzuse contracte, formulare de depus la fisc, tratative cu casele de producție.

Cinism.

Ghiciți cine era cretinul.

10 Cel mai mare combinat siderurgic italian din secolul al XX-lea.

(n. trad.)

Marea Televiziune Comercială – Neasemuita Fabrică de Rahat – părea că nu aștepta altceva.

Timp de un an l-au numit „proiectul”. Puseseră la dispoziția proiectului o moderatoare de primă mână, Flora De Pisis, structurile, tehnicienii, o redacție super selecționată ruptă de la alte programe prestigioase tip – Uimește-o în bucătărie sau Când justiția greșește –, autori în măsură să scrie texte inspirate precum „Și dumneavoastră, domnule Procopio, la ce v-ați gândit când v-a părșit Mara?”, un studio sclipitor ale cărui lumini deveneau mai deschise și mai îndrăznețe cu fiecare zi, urmărind vârsta moderatoarei care părea acum înconjurată de o strălucire extraterestră.

Făcuseră analize de piață, care spuneau exact ce se va întâmpla: impact puternic în pătura de jos a populației, public feminin, dar nu numai, probabilitate foarte bună de a produce ceea ce se numește un fenomen, cu consecința ulterioară a cuceririi unui public mai „elevat”, costuri scăzute, încasări ridicate, posibile emisiuni complementare tip *Avanpremierea Crazy Love* sau *Crazy Love, cum s-a sfârșit*, sau chiar *Crazy Love, sentimente pe peliculă*.

Ca de la porc, urma să nu se arunce nimic.

Carlo Monterossi asista hipnotizat.

Vedea cum ideea lui se umfla, se extindea, evolua în toate direcțiile, dar nu în cea la care se gândise el. Aceași diferență ca între o călătorie romantică la Praga și invazia tancurilor sovietice.

În același timp, strângea mâini, încasa felicitări, mai ales din partea unor oameni pe care i-ar fi împușcat la zid cu plăcere, încasa cecuri, își schimba casa, mașina, garderoba, destinațiile de vacanță.

Katia Sironi îl vindea de parcă ar fi fost în vitrină la Tiffany, Flora De Pisis dădea interviuri spunând:

– Carlo e un geniu absolut, eu doar l-am descoperit și l-am oferit lumii.

După doar câteva episoade, fraza „un program de Carlo Monterossi” scrisă cu alb pe albastru strălucitor, cu muzică house îmblânzită și efecte grafice à la Mondrian, îi suna în urechi din ce în ce mai mult ca și când ar fi însemnat „Carlo Monterossi, traficant de droguri în fața grădinițelor”. Sau „Carlo Monterossi, violator în serie”.

Problema era „periatul” istoriilor. În jargonul Marii Fabrici de Rahat, „a peria” înseamnă a adapta istoria la „specificul televiziunii”. A

Înfrumuseța urâtul, a dramatiza banalul, a face incitant obișnuitul. Nu trebuie mult. E suficient să iei vânzătoarea de la mall, frumoșică, să îi inventezi un mic trecut de fotomodel, carieră care ar fi fost luminoasă dacă... boala mamei... fratele drogat... tatăl strivit de tractor... și iată o frumoasă perietură dramatică. Tuns, vopsit și cofat.

El se opunea, rezista, se încăpățâna. Carlo catârul.

– Să lăsăm niște asperități, spunea, să-i lăsăm să râdă cu adevărat, să plângă cu adevărat, nu pentru că scrie în scenariu.

Pe scurt: să-i lăsăm să se distrugă cu mâinile lor. Iar ei se distrugeau, și încă cum!

În primul an, *Crazy Love* a obținut o medie de treizeci la sută cotă de piață și un record de opt milioane de spectatori la jumătatea lui noiembrie, când doamna Speranzini Gilda, treizeci și opt de ani, sexy tip Sharon Stone, așa cum ți-o poți imagina într-o vilizoară de la Udine, căsătorită cu un notar bogat, a venit să-și povestească trista istorie.

Înfășurată într-o rochie albă care a necesitat cel puțin șase ședinte la departamentul de croitorie, cu mâinile consumate de jocul de cărți și cu grupa sangvină A-gin-tonic-pozitiv, Speranzini Gilda a povestit totul în ordine și într-o italiană perfectă pentru televiziune.

Cu prietenele din cercul ei pusese pariu că îl vor face să pice ca o pară coaptă, îndrăgostit mort, pe un oarecare Villalta Guido, patruzeci și doi de ani, instalator de centrale termice, viguros, dar iremediabil muncitor. Situația era cea a doamnei bine, combinată cu animalul muncitor mecanic. Distracție, poftă, ca și cum ar fi rezervat o croazieră sau s-ar fi înscris la pilates.

Mare succes în amor.

Apoi, Villalta Guido a aflat de pariu și, făcând calculul simplu de doi plus doi, pe care toți știu să îl facă, a recitat frazele lunguroase ale doamnei, citatele din Claudio Baglioni¹¹ și Cesare Cremonini¹², întâlnirile focoase în motelurile din zonă – așteptate, dorite, suspinate febril – drept ceea ce erau: gluma unei doamne plictisite care se juca să epateze burghezul, adică pe ea însăși, cu inima lui.

Inimă care, trebuie subliniat, îl făcuse să-și lase nevasta, copiii,

11 Claudio Baglioni (n. 1951), celebru cântăreț și compozitor italian de muzică pop. (n. trad.)

12 Cesare Cremonini (n. 1980), cântăreț, compozitor, actor și scriitor italian. (n. trad.)

apartamentul cu trei camere și un mic balcon și aproape și serviciul.

Așa, cu o avalanșă de scrisori anonime, șapte otrăvite și limba lungă, Villalta l-a trezit pe adormitul Gianfilippo Speranzini, notar la Udine, fiu, nepot, strănepot de notari, care a mers la un avocat. Iar avocatul, fiu, nepot și strănepot de avocați, pentru a închide cercul, s-a dus la doamna Speranzini Gilda și, fără prea multe înflorituri, i-a spus cam așa:

– Ce facem, doamnă, ieșim cu mâinile sus fără scandal, sau vă mutați direct la azilul de săraci?

Totul în regulă, nu?

Nu.

Pentru că, pe la douăzeci și două treizeci în acea seară de noiembrie, cu patru televizoare din zece ale celei de a șaptea puteri mondiale sincronizate pe pateticele ei prostii, fix la timp înainte de pauza de publicitate, doamna ex Speranzini Gilda a mărturisit în cele din urmă ceea ce nu era de mărturisit.

După ce a părăsit Miniul Minor roz și vila cu grădină, după ce a fost eliminată de la întrunirile lumii bune din Udine, din cercul doamnelor, exclusă pentru totdeauna de la vacanțele notarilor de la Sankt Moritz – unde odată îl văzuse pe un Agnelli¹³, nici ea nu știa să spună care – s-a întors la părinți, la periferia comunei Spilamberto, unde o puteți găsi și astăzi în spatele tejghelei unei respectabile firme ziare-băuturi-sandviçiuri. Și de acolo – adică din studioul unei Flora De Pisis în culmea iluminării anti-rid, dar în realitate din acel colț uitat de lume – își striga dragostea, acum sinceră, cristalină, puternică și necondiționată pentru instalatorul de centrale Villalta Guido, pe care ea, da, l-a înșelat, dar apoi l-a iubit și l-a iubit și iar l-a iubit cu toată dragostea posibilă.

Care Villalta Guido, interpelat telefonic în direct de Flora De Pisis în persoană, declara că a uitat până și numele „curvei aleia”, că lucrurile îi mergeau foarte bine, că prietenele doamnei – ele, doamne adevărate – îl apreciau mult, că nu instalase niciodată până atunci atâtea centrale în case frumoase și elegante de vârstă medie, ca acum. Nu știu dacă ne-am înțeles.

Iată.

13 Una dintre cele mai bogate familii din Italia, fondatoare a grupului automobilistic FIAT și acționar majoritar la echipa de fotbal Juventus Torino. (n. trad.)

Spre sfârșitul aceluși episod, Carlo Monterossi închisese televizorul, se uitase din nou la paloarea lui tremurătoare în oglinda de la baie, golise frenetic cutiile uriașe (locuia în casa nouă de două zile) în căutarea sticlei de Oban și a discului vechi în care Bob Dylan spune așa:

I can manipulate people as well as anybody

Force 'em and burn 'em

Twist 'em and turn 'em

I can make believe I'm in love with almost anybody

*Hold 'em and control 'em squeeze 'em and tease 'em.*¹⁴

În ceea ce privește cele două „lovituri norocoase” evocate de Katia Sironi, nu e cazul să ne lungim, pentru că nu există niciun italian care să nu le știe.

Filippo Vendemmiati, de la Parma, a insistat să vor-bească în direct pentru a spune ceea ce credea cu adevărat despre Katia Saffi, amanta lui de unsprezece ani, care de opt îi promitea că își lasă familia pentru a trăi cu el o nouă etapă a vieții, și care acum stătea la televizor și-i cerea iertare soțului, printre lacrimi și suspine, jurând că acea „mică aventură” nu schimba nimic între ei.

Flora De Pisis nu a dat înapoi, bineînțeles, și i-a acordat dreptul la replică lui Vendemmiati care însă – detaliu ne semnificativ – telefona dintr-un bar în care se încuiase armat ca un licean din Wisconsin, luând șase ostateci printre care, fără să știe, un jandarm în civil.

Din păcate, înainte de a stabili legătura, au ajuns câteva mașini de poliție, descindere violentă, focuri de armă și doi morți pe loc: Vendemmiati și inspectorul-adjunct Cosimo Pistelli, căsătorit, cu trei copii, aproape de pensie.

Totul, urletele, împușcăturile, zgomotele și „nu trage, mama dracului!” în direct audio cu studioul de la *Crazy Love* și unsprezece milioane de case italiene, regia constrânsă să facă prim-planuri tot mai luminoase cu Flora de Pisis care se prefăcea oripilată, apoi dezolată, apoi speriată și apoi disperată, înainte de a improviza concluzia ei preferată „Ce nu faci din dragoste!”

Share de 43 la sută, vârful maxim la 22.43 cu douăsprezece

14 Bob Dylan, I ain't gonna go to hell for anybody: „Pot să manevrez oamenii la fel de bine ca oricine,/să-i bag în corzi și să-i ard,/să-i răsucesc și să-i întorc./ Pot să mă prefac îndrăgostit de aproape oricine,/să-i țin și să-i controlez, să-i răsucesc și să-i tachinez.” (trad. G.D.)

milioane șase sute patruzeci și trei de mii opt sute douăzeci și una de persoane care nu ar fi schimbat postul pentru nimic în lume.

Federica Liperi, în schimb, a preferat să se arunce ea de la etajul șase al unui bloc urât de la periferia orașului Cosenza când și-a recunoscut soțul, Franco, în povestirea Mirellei Serti, studentă la fără frecvență și economișă pe perioadă determinată la un expert contabil. Din ce spunea această tânără și ușor seducătoare Mirella, adoratul ei Franco stătea cu o femeie ne-glijentă, tristă, mereu în depresie, în timp ce ea îl făcea să trăiască în paradis, iar el se hotărâse, de acum era o chestiune de zile, de săptămâni.

Federica Liperi nu a așteptat nici zile, nici săptămâni. Doar cât să ia în brațe copilul de doi ani și jumătate și să se arunce cu el, practic sub ochii echipei trimise de Flora De Pisis să vorbească cu doamna, să-i verifice neglijența, tristețea și, în loc de asta, să constate în cele din urmă decesul.

44,6 share cu douăsprezece milioane opt sute nouăzeci și șase de mii șapte sute treisprezece spectatori.

Ce nu faci din dragoste!

Evident, au urmat dezbateri, revelații, invective, critici, citații, interpelări parlamentare, ore suplimentare pentru maîtres à penser¹⁵, pentru apocaliptici, integrați, editorialiști, experți mass-media adevărați sau presupuși, ectoplasmele lui McLuhan¹⁶, persoane care preferă radioul, procurori, avocați, preoți.

Și însăși Flora De Pisis, care în episodul următor a apărut îmbrăcată în negru, încordată, îndurerată, s-a lansat într-o filipică îngrozitoare privitoare la daunele pe care le face televiziunea care, însă, în cele din urmă, trebuie absolvită pentru că e clar că, da, într-adevăr, voi cei care ne urmăriți atât de numeroși știți bine, „Ce nu faci din dragoste!”

Deci, lui Carlo nu-i rămâne decât să se uite în ochii Katiei Sironi și să-și mențină părerea:

— Nu.

Ea pare să cedeze, chiar dacă el știe că nu cedează niciodată.

— Spune-mi adevărul, zice adoptând o expresie aproape umană, cu ochii mai dulci, vocea mai puțin găjâită.

15 În limba franceză, „formatori de opinie”. (n. trad.)

16 Herbert Marshall McLuhan (1911-1980), filosof canadian care a analizat efectele mijloacelor de comunicare la nivelul individului și al societății în ansamblu. (n. trad.)

— Spune-mi adevărul... ea are vreo legătură cu hotărârea asta a ta sinucigașă?

— Ea.

Așa îi spun.

— Ea.

Sau: „Aia”.

Și apoi, „Ea” nu mai este, a plecat iar el a lăsat-o să plece.

— Ea n-are nicio legătură, spune Carlo. Nu cu asta. Cu asta am legătură eu.

— Ești un dobitoc, încheie muntele vorbitor, dând drumul la un alt suspin de-al ei, din cele care ar putea să vă ajute să câștigați o cursă de bărci cu vele la America's Cup.

Carlo nu ar putea jura, dar i se pare că simte o notă de afecțiune în vocea ei, probabil se înșală. La urma urmelor, cincisprezece la sută din foarte mulți bani înseamnă mulți bani, iar Katia Sironi o știe mai bine ca oricine. Găina ei cu ouă de aur își pune un dop în fund, iar asta nu o face deloc fericită.

— Au emisiune mâine, spune. De Pisis în persoană m-a sunat de opt ori în ultima săptămână. Rămâne scris „după o idee de Carlo Monterossi”, asta n-am reușit să îi conving să șteargă și, conform contractului, pot să o facă. Și apoi, e ceva ce ne lasă o portiță, dacă îți vine mîntea la cap. Ne auzim. Mai gândește-te, te rog.

Sună puțin ca: „Merge, omule”.

El se ridică, îi trimite un sărut cu mâna și pleacă.

De gândit, da, se gândește.

După o idee de Carlo Monterossi.

Ea are vreo legătură?

Douăzeci și cinci de mii.

Un butoi cu rahat.

Ce nu faci din dragoste!

La dracu.

Trei

— Luați loc, domnul avocat vine imediat.

Tânăra și drăguță.

Secretara pe care oricine s-ar aștepta s-o găsească într-un loc ca acela.

Geamuri foarte curate, parchet de culoare deschisă, câteva poze pe pereți, lumină peste tot, pentru că doar fraierii cred că la Milano nu e niciodată soare. Iar acolo este chiar prea mult, imprimat pe un cer alb, orbitor.

Trebuie să fi înțeles și ea, pentru că traversează camera din două salturi hotărâte, apasă pe un buton și întunecă puțin cele două ferestre mari care dau spre piața San Babila.

— Câteva minute, spune.

Zâmbește ca pentru a se scuza și iese, în timp ce bărbatul înalt, un blonduț cu fața care cere palme, îi face o radiografie rapidă, plecând de la picioare și urcând lent. Raze X, ecografie și rezonanță magnetică.

Când ușa se închide, rămân singuri iar el spune:

— Bunicică.

Celălalt stă pe un divan mic, se joacă cu telefonul, distrat:

— Cum?

— Spuneam, bunicică, domnișoara.

Dar celălalt vorbește deja la telefon, între enervat și agitat:

— Nu, nu știu dacă reușesc la patru... Lucrez... dar e în cealaltă parte a orașului!... Bine, te sun eu... Da, da, am spus că te sun... te sun eu, am spus, la dracu!

Are un costum închis la culoare, elegant dar șifonat. Cămașă albastru deschis, o cravată cu nodul lărgit. Fără barbă, fără mustați, câteva fire de păr gri. Un bărbat frumos. Pune la loc telefonul cu o strâmbătură.

Celălalt, blondul, e mai puțin formal. Blugi negri și un tricou polo, din cele scumpe. E bronzat, are un rânjet strâmb, dar nu râde. Așa e fața lui.

— Probleme?

— Trebuie să merg undeva.